

for, det fortæller en historisk undersøgelse, og det er det ene.

Det andet er, at når hr. Sjursen taler om, at vi selv kan bringe vores kristne kultur til degeneration, vil jeg sige: Den omstændighed, at vi ikke længere kender forskel på kristendom og islam, i den forstand at vi ikke vil beskytte os mod det muslimske stormløb, som i 1500 år har været rettet mod kristenheden i Vesteuropa, er udtryk for en forglemmelse, og det er et andet ord for degeneration.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Med hensyn til det første om de to årtiers katastrofe er Kristendemokraterne også gået med til at stramme op på det regelsæt, der gælder for, hvem der kan meddeles dansk indfødsret. Men jeg vil medgive hr. Søren Krarup, at tilbage i historien har kriterierne ikke været stramme nok, og man har ikke været vakse nok til at få dem ændret. Men de er blevet ændret nu, og de er efter vores opfattelse blevet ændret for meget til skade for nogle persongrupper, som jeg var inde på tidligere.

Angående spørgsmålet om kristendom og islam og hvad det er, der skal bevare også Danmark som et land, der hviler på et kristent kulturgrundlag, hvilket vi synes er vigtigt, var pointen i det, jeg sagde tidligere, såmænd blot, at den største trussel mod at fastholde Danmark på et kristent kulturgrundlag altså ikke kommer fra den forholdsvis lille islamisk-muslimske minoritet i vores land. Den kommer fra os, der vil kaldes kristne, fordi vi ikke selv tager vare på vores kulturarv, og fordi vi selv, for at bruge et af hr. Søren Krarups yndlingsudtryk, kaster vore egne kristne værdier i grams. Det kan vi ikke beskyldte andre for, og det var sådan set blot det, jeg ville sige.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu kan jeg ikke lade være med at komme ind på spørgsmålet om vores kristne kulturarv. Det har jo ikke noget med kristne værdier at gøre, det er forståelsen af, at dette land er bygget på kristenhedens opfattelse af, at der er noget, der hedder et sekulært, altså et verdsligt samfund. Det er radikalt forskelligt fra islam, der jo ikke er en religion, fordi en religion er forholdet mellem Gud og den enkelte. Islam er et samfundssystem, en ideologi, og det, at man i kristenheden ikke lænere ved besked om sit radikale modsætnings-

forhold til islam, men lader muslimer i stort tal strømme ind i Vesteuropa, er et vidnesbyrd om en kristen kultur, der ikke blot har glemt sig selv, men heller ikke tør være sig selv, hvis den alligevel skulle vide, hvad den er.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Min frygt går på, at vi skal vide, hvem vi er, og med hensyn til den radikalitet, som hr. Søren Krarup mener kristenheden skal have for at være opmærksom på de farer, som i hvert fald hr. Søren Krarup ser i islam og muslimer osv., må vi stadig gribe i egen barm. Det er vores ansvar, det er hr. Søren Krarups og mit ansvar, hvis vi i øvrigt mener, at det er vigtigt, at der stadig væk er en kristen i Danmark. Det kan vi ikke pålægge muslimerne et ansvar for, og det er såmænd bare det, sagen i al sin enkelthed handler om. Det er det såkaldte kristne Danmark, hvis man vil kalde det sådan, eller kristenhedens Danmark, der skal tage at vågne op. Hvad ellers?

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Tak til hr. Jann Sjursen, og så er det integrationsministeren.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne sige til fredagens ordfører fra Kristendemokraterne og til fru Elisabeth Arnold, at der ikke er brudt nogen aftaler i det forløb, der har været de sidste 2½ år på indfødsretsområdet, og der er heller ingen aftaler, som er blevet ændret. Det vil jeg gerne understrege.

Kl. 13.05

Dansk Folkeparti har aldrig lovet at stemme for indfødsretslovene. Det, der skete for 2½ år siden, var, at som led i forhandlingerne om den generelle udlændingepolitik vedtog regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti et nyt kontorcirkulære, som strammede op på to punkter, nemlig når det gælder kriminalitet, og når det gælder dansk kundskaber, og den aftale har regeringen levet op til i et og alt.

Da Dansk Folkeparti for et års tid siden mente, at det, man var gået med til, var alt for slapt, tilbød vi en stramning, hvor vi gik væk fra almenprøve 1 og lagde noget oven på som et nyt krav; men det var ikke nok. Så tilbød vi noget mere i form af et karaktergennemsnit, men det var heller ikke nok, og så stoppede festen, for så ville regeringen ikke gå længere. Så gik vi tilba-